

5. Baskı

kim güldüye
gittim, gelicem

mizah

Mine Sota

hayykitap
Genç

"paspas
anahtarın
üstünde"

Kim Güldüye Gittim Gelicem

Mine Sota

..... / /

Hayykitap - 879
Edebiyat - 202

Kim Güldüye Gittim Gelicem
Mine Sota

Hayykitap Edebiyat Yayın Yönetmeni: Caner Yaman
Kapak Tasarımı: Ravza Kızıltuğ
Sayfa Tasarımı: Turgut Kasay

ISBN: 978-625-7479-39-4
Hayykitap 1. Baskı, Toplam 5. Baskı: İstanbul, Eylül 2021

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay.
Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Sti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B
Güneşli - İstanbul
Sertifika No: 45464
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap
Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sk.
No: 36 Akatlar, Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com
facebook.com/hayykitap
twitter.com/hayykitap
instagram.com/hayykitap
Sertifika No: 12408

© Bu kitabın tüm hakları
Hayygrup Yayıncılık A.Ş.'ye aittir.
Yayınevimizden yazılı izin alınmadan kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Kim Güldüye Gittim Gelicem

Mine Sota

Mine Sota

1972'de dünyada doğdu. Saklambaç oynadı, okula gitti, otobüs kuyruğunda sıra bekledi. Türk filmleri izledi, gazetenin verdiği ansiklopedilerden almak için kupon biriktirdi. Kendini bildi bileli yazar olmak istedi ama kastettiği "Gönül Yazar" değildi. İlk yazı çalışmaları, evdeki duvarlara keçeli kalemle serbest yazım şeklinde başladı. Sonra kâğıda geçti. Bilgisayar virüsünün insanlara bulaşmadığına ikna olunca yazmaya bilgisayarda devam etti. Çeşitli dergilerden okurlarına seslendi. Hâlâ yazıyor, yazıyor, yazıyor...

@_minnesota instagram

@_minnesota twitter

Öz Mine Sota facebook

Hayykitap'tan yayımlanan kitapları:

Kim Güldüye Gittim Gelicem, Eylül 2021

Büyüyünce Çocuk Olucam, Eylül 2021

Gülme Başına Gelir Komşuna, Eylül 2020

Sen Gül Ben Onları Oyalarım, Mart 2020

Artık Gülsem de Gam Yemem, Mart 2020

You 'TÜP'lü Kanalıma Hoş Geldiniz!, Ocak 2020

İÇİMDEKİLER

EYVAHH! HER ŞEY YOLUNDA! 7

AMA BEN ÖYLE SANMIŞTİM 14

ANAAA! HABER BÜLTENİ

Tarihi bir fosil sanılan şey BABAANNE ÇIKTI! 21

ANAA! HABER BÜLTENİ İKİİİ

Filaş filaş! İntihar denemesinin sebebi meğer "FIKRAYMIŞŞ!!!" 27

APARTMAN YÖNETEMEYİCİSİ 30

BİR TESELLİ VERME! 39

SAYIN BİT YENİKLERİ! 45

BANA MASAL ANLATMA! 49

NE BU POZLAR YA! 55

MUTLU OLMAK SAĞLIĞA ZARARLIDIR! 62

CEVAPSİZ SORULAR 69

GEL BİRAZ GÖBEK ATALIM 75

MİLYONER OLMAK FALAN İSTEMİYORUM! 83

NERDE O ESKİ KÖTÜ ADAMLAR! 93

RÜYA TAMİRCİSİ 99

SÜRÜM SÜRÜM SÜRÜKLEYİCİ BİR FILİM! 104

ŞOKK'ink MARKET 118

KEŞKE KAFAMA GEZEĞEN DÜŞSE 123

EYVAHH! HER ŞEY YOLUNDA!

Bir Kızılderili atasözü der ki:

“Başkasının tavuğuna kışt, köpeğine hoş denmediğinde...

Parkta bahçede açan çiçekler koparılmadığında...

Sokağın ortalık yerine tükürmeyen adam görüldüğünde...

‘Beş dakika sonra ordayım.’ diyen kişi hakikaten beş dakika sonra orada olduğunda şaşıırıyorsan, bu şaşkınlığın verdiği acıyı, her konuda mutlaka bir laf edebilen büyük şef Oturan Boğa bile tarif edemez!”

Şaşkınlık... Sıra dışı bir olay karşısında hissettiğimiz duygu. Beynimiz, sürekli olan ve bu sebeple alışkın olduğumuz durumları normal kabul eder ve “Tamam geç. Bir anormallik yok.” diyerek onaylar. Peki, türlü türlü güzel huylarla donatılmış insanoğlunun insani bir davranışına şahit olduğumuzda şaşırmak da neyin nesi bayım? Nesi olağanüstü bunun? Bu durum aynı, bir saksıda çiçek görünce afallayıp, “Ama nasıl ya?! Bu çiçeğin burada ne işi var?! Saksıda olsa olsa elektrikli testere olur.” şeklinde abidik gubidik konuşmaya benziyor. Fakat artık ne yazık ki, anormalliğin normal olduğu bu dünyada, insana yakışan haller karşısında hayrete düşüp bir değil, iki değil, tam beş yaşımıza birden girebiliyoruz.

“Ay bi’ tanıdık selamımı aldı!”

“İnanmayacaksın ama komşu hastanede ziyaretime geldi!”

“Yemin ediyorum bizim akraba en sıkışık ânımda borcumu

ödedi!”

gibi, “Aaaaaaaa!” diyerekten ağzı bir karış açıkta bıraktıracak davranışlar listesi gittikçe kabarıyor.

- Tuncay sen suratına hanımın pudrasını mı sürdün yoksa kanın mı çekildi? Ceset gibi olmuşun yav. Neyin var?
- Kötüyüm abi, çok kötüyüm. Kendimi acayip iyi hissediyorum.
- O nasıl oluyor?! Kafayı mı yedin?!
- Yemedim ama yakındır. Bugün öyle inanılmaz şeyler oldu ki.
- N'oldu? Dondurmadan bedava mı çıktı len? Hahaha hal
- Abi dalga geçme ya. Ne dondurması, bedavadan iyilik diye bir şey varmış. Alışkın olmayınca bende azıcık kayış koptu!
- Bedavadan anca akıl verirler adama. Ne iyiliği kardeşim?!
- O öyle değilmiş işte. Bugün evden çıkarken yeni taşınan komşuya denk geldim. Daha doğrusu taşınalı beş sene olmuş da ben daha yeni fark ettim. Ve n'oldu bil! Adam bana selam verdi!
- Nası ya? Borç mu isteyecek acaba, ayak mı yapıyor?
- Yok abi. Ben de ona şaşırdım ya zaten. Selam verdiği yetmezmiş gibi, bir de üstüne “Nasılsınız beyefendi?” dedi. Bak dikkat et hem de “Beyefendi” dedi.
- Aha! E sen ne dedin?
- “Teşekkürler.” dedim.
- İyi demişsin. Yeter o kadar.
- Ona yetmedi işte abi. “Teşekkürler mi? Ben gerçekten halinizi sordum.” dedi. Şok geçirmeye ilk orda başladım zaten.
- Destur Bismillah!
- Dur dur! Dahası var. Adam artık nasıl içten sorduysa, benim beyin arıza yaptı tamam mı, “Ne yalan söyleyeyim bugün pek iyi değilim.” deyiverdim.
- O ne dedi? “Hayırlısı olsun. Hep öyleyiz. N'apalım, sağlık olsun.” de-

miştir kesin.

- Bekle öyle dedi, bekle! “Hadi ya. Çok üzüldüm. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?” dedi?
- Ne! Atıyo olmayasın Tuncay?!
- Ne atması abi. Adam ciddi ciddi halimle ilgilendi. Ben, “Teşekkür ederim. Sormanız bile yeter.” dedim, bi' durdum. Hakkaten ya, çare bulmayı geç, içten sorulması bile yetiyomuş adama.
- Ben de bi' tuhaf oldum ya. Hülya Koçyiğit gibi çenem titremeye başlayacak şimdi ha. Eee soona n'oldu?
- Ne olacak, daha beterini yaptı. “Sağ olun da öyle sorup geçmek yetmez. Ne zaman dertleşmek isterseniz hazırım. Sakın çekinmeyin. Bir faydam olursa ne mutlu bana.” dedi.
- Bana bak Tuncay, bende kalp var. Yavaş ol biraz!
- Ben tabi gene teşekkür ettim. Sonra da iyi günler dileştik. Tam giderken arkamdan “Gümmml!” diye kapısı kapandı.
- Oh bee! Hah şöyle. Her şey yolunda desene.
- Değil abi, yolunda falan değil. Adam ânında kapıyı açtı ve “Ah kusura bakma komşucum. Çok özür diliyorum. İçerde pencereler açık da, ceyran yaptı. Suratına kapamadım yani.” dedi.
- Tu destur! Ya bu herif hangi gezegenden taşınmış sizin apartmana bir soraydın.
- Onun nereden geldiğini bilmem ama bizim nereye gittiğimizi hatırlattı bana! Sonra dur dur! Daha bitmedi. Maaşı almıştım, borcumu ödeyeyim diye kasaba gittim. Tanımadığım bir delikanlı vardı. “Borcumuz ne kadar?” dedim. “Abi sıkıntıdaysan biraz daha erteleyelim. Siz yabancı değilsiniz.” dedi.
- Sen para verdin ve istemedi he mi?
- Aynen öyle.
- Yok, kıyamet yaklaşmış hakkaten.
- Zorla verdim parayı. Hatta o sersemlikle fazla vermişim. Bir baktım

bu arkamdan koşuyor. "Abi fazla vermişsiniz. Paranızın üstü, buyurun." demez mi!

- Vay be sayın seyirciler!
- Oradan manava gidip hesabı kapatayım dedim. Tam giderken bir araba yoldaki suyu üzerime foşlattı. Ben de bayramlık birkaç cümle kuruverdim tabi.
- Kaçmıştır pis herif.
- Ne kaçması, zınk diye ânında durdu. Arabadan indi.
- Kapaştınız mı? Uymasaydın.
- Ne kapaşması ya. "Arkadaşım çok özür dilerim. Acelem vardı. Yoldaki çukuru göremedim. Sana denk geldi işte. Hakkını helal lütfen." dedi ve üstümü başımı silmeye başladı.
- Sen bunları rüyada görmediğine eminsin diy mi Tuncay?
- Abi bu devirde böyle şeyleri rüyada bile göremezsin. Adam benle öyle bir ilgilendi ki, "Geri git geri. Sonra gel, suyu şöle tepemden aşşaa bir daha foşlat n'oolurn!" diyesim geldi inan ki.
- Anaaa!
- Neyse manava girdim. Borcumu ödedim. Biraz domates, biber alayım dedim. Sen tuttu bana ne dese beğenirsin! "Abi bunlar üç günlük mal. Pek taze değil. Gelene geçene söylüyorum. Sana da diyeyim. Alıyorsan bilerek al en azından. Allah haram para nasip etmesin." dedi.
- Yeminler olsun bana bir titreme geldi Tuncay!
- Sırf öyle dedi diye bir kasa domates aldım düşünebiliyo musun?
- Ulan alınmaz mı bee! Tarlasıyla bile alınır. Dürüstlüğü açız açç. Manavı komple kaldırıp götürüydin.
- Oradan işe giderken yeni muhasebeciye uğradım. Ben odasına girer girmez ayağa kalktı. Bir de üstüne, "Hoş geldiniz. Sizi görmek ne güzel." dedi. Düşünsene hem de beni. Beni görmek güzelmiş aaabii!

- Hıkkk... fıkkk! Ahh ne günlere kaldık Allah'ımm!
- Ben travmanın birini geçiriyorum diğerine başlıyorum tabii. Resmen hürmet zehirlenmesi oldum. Neyse çektiği sandalyeye oturdum. Tam o anda hoop! Burnumun dibinde bir bardak su. "Bu ne?" dedim. "Susamışsınızdır belki. Çok da yorgun görünüyorsunuz. İsterseniz çay da söyleyeyim." dedi.
- Sol tarafımda bi' karıncalanma başladı benim Tuncay!
- O suyu var ya hayatımda ilk kez su içer gibi içtim. Sonra lavaboya gideyim dedim. Ana! Bir de ne göreyim!
- İğrençti diy mi?
- Ne iğrence be, tertemizdi. Mis gibi parfüm kokuyodu. Bi' döşek at, yat uyu. Öyle içim açıldı sorma. Çiçek bile vardı.
- Yok artık. Bu kadarı da çok fazla.
- Az kalsın yere çömelip ağılıyodum. Neyse, oradan işe gittim. Bugün yeni müdür gelecekti. Yolda trafiğe takılınca biraz geciktim tabi. Eyvah ilk günden fırçayı yicem diye fellik fellik yalan arıyorum tamam mı.
- Lütfen, "Avazı çıktığı kadar bağırıp azarladı." de, lütfen. O bari normal davranırsın ya.
- Davranmadı abi, davranmadı. Hepten beyin kanaması geçirtiyodu bana. Odasına çağırttı. Gittim. Koskoca müdür ayağa kalktı. Elini uzattı, tanıştık. Bi' de memnun olduğunu söyledi. "Siz işe epey uzaktan geliyormuşunuz. Yol masraflarınız ödeniyor mu? Ödenmiyorsa talimat vereceğim bundan sonra telafi edilsin." dedi. Az kalsın sandalyeyle beraber yere yuvarlanıyordum.
- Afedersin ama çüşüş demek zorundayım Tuncay.
- Daha neler neler. Acaip bir gündü ya. Çaycı çay getirdi, "Soğuksa yenisini getireyim." dedi. "Sıcak sıcak için." dedi. Bankadaki memureye, "Hanfendi bakar mısınız?" dediğimde "Buyursunlar efendim. Hoş geldiniz. Beklettiğim için çok özür dilerim." dedi. Bizim çocuğun

sınıf annesi, “Veni masa örtüsüne gerek yok. Evdekilerden bir tane ayanlarsınız. Masraf çıkarmayalım şimdi. Yazık günah.” dedi. Dün borç verdiğim arkadaş, “Bugün için söz vermiştim. Buyur paranı. Benim yüzümden zorda kalma.” diyerek borcunu ödedi. Mendil aldığım çocuk paranın üstünü vermeye kalktı. Abi bugün yüksek dozda insani muameleye maruz kaldım. Çok iyi hissettim. İnanılmaz mutlu oldum. Berbat durumdayım.

- Gel sarılıp ağlayalım.
- Gel abicim, ğüühü hırrk!

Dünyada mutluluğun şartının her ne kadar sevgiliyi koluna takıp bebekte üç beş tur atmak olduğu sanılsa da, o iş hiç de öyle değildir. Olsa olsa, girenin sağ çıkamadığı bu geçici dünyanın bizimle alay ediş şekli, hepsi o.

Ayrıca bu kafa buluş sadece bununla da kalmaz. Meşhur bir illüzyonist gibi hepimizi etkisi altına alır. Olmayan birçok şeyi var sanmaya başlarız. Bu yüzden, “Aman iyi niyetli davranmayayım da kimse beni madara etmesin.” diye, sürekli gardımızı almış vaziyette yaşarız. Tüm önlemlerimize rağmen üzüldüğümüzde, faturayı hemen iyi niyetimize keseriz. Hele bir de karşılığını bulamadığımızda ya da üzerine darbeyi yediğimizde kendimize kızar, söylenir, insanlığımızı azarlarız. Samimiyetimize sövüp sayarız.

Velhasıl bizi bir organizmadan insana dönüştüren iyi niyetlerimizi, çatık kaşlarımızın arasına kurduğumuz darağaçlarına bir bir asarız. Ve sonra olanlar olur! DÖNÜŞÜM BAŞLAR! Duygusallığımızın bizi zayıflattığına karar verip, sözüm ona profesyonellik adına hislerimizi öldürmeye başlarız. Bizi eksik ve kusurlu yapan özelliklerin, bizi insan yapan özellikler olduğuna karar kılarız. Dikenin değil de gülün canımızı acıttığı yar-

gısına varırız. Mutlu ederek mutlu olma prensibini yangında kurtarılmayacaklar listesine sokup oracıkta unuttur gideriz.

Ve sonrası bin beterdir. Ne ara edindiğimizi bile hatırlamadığımız kötü niyet detektörüyle, iyi niyetlerin altında binlerce bit yeniği ararken buluruz kendimizi. Oysa başımıza gelenler, samimi biri olduğumuz için gelmez. Kötü niyetle atılan adımların altında kalmış ezik çimler gibi olmuşuzdur, hepsi bu.

İnsan, biri gelir keser diye ağaç ekmekten vazgeçer mi? Dünyaya geliş nedenimizin, geldiğimiz gibi tertemiz gitmek olduğunu unutup, “Kötülerle anca onlar gibi kötü olarak baş edebiliriz.” felsefesini benimseyip, bizi biz yapan her şeyden azar azar vazgeçeriz. Oysa bu kadar ucuz bir yöntem bir milyoncular da bile satılmaz. Bir hissedimlik mutluluklardır bunlar. Ve böylece, içten çürüyen bir ağaç gibi, devrilip düşene kadar ayakta kaldığımızı sanırız.

Ömür boyu, “Sevil de sevmeye, ağlama ağlat. Yoksa zehr olur bu tatlı hayat” şarkısını söyleyenler, şarkıları bitince, ağlasa da sevmeye devam eden insanlar tarafından alkışlanmaz bayım. Anca yuhlanır!

İşte işin kolayına kaçmak için böyle şeyler yaparken, en büyük zorluğa kaçarsınız da ruhumuz bile duymaz.

İyilik okyanus gibidir. Milyarlarca kova su alınsa bile azalmaz. İçine pislik atılsa bile, yaratılışı gereği kendine ait olmayan hiçbir şeyi içinde tutmaz. Hepsini kıyıya atar.

İyiler kaybetmeye mahkûm değildir. Kötüler kazandığını sanmaya mahkûmdur! Bırakalım benciller rahat ettiğini, mutlu olduğunu sansınlar. Duygusallığın zayıflık olduğunu düşününler. Mahşerde adları anıldığında, iyiler hep lafının üstüne gelecek..!

AMA BEN ÖYLE SANMIŞTIM

“Sanmak!” nedir bilir misin dostum? Hemen diyeyim:

Canımız pasta yemek istiyor, fakat elimizde sadece ayva var. İşte o ayvayı pasta niyetine yediğimizde, elimizde kalan eşeleği-ne sanmak diyoruz.

Sanmak, hayal kırıklıklarının anasıdır. Ortalıkta ne kadar hayal varsa kırıp geçirir. Olmasını istediğimiz şeylerle olanlar birbirine isabet etmediğinde, ortaya çıkan moral bozukluklarının sebebi hep “Sanmaktır”. Kendimizi mutlu etmek adına yaptığımız bu şey, aslında bizi bedbaht eden, “Batsın bu dünya!” dedirten şeyin ta kendisidir.

Sanmak, aynı zamanda bir çeşit geçici körlüktür. Zamanla, “Bakalım önümüzdeki bölümde bana neler edecekler?!” diye iş-killendiğimiz bir dizi filme dönüşen şu hayatta, “Birileri de yamuk yapmasın artık ya.” arzusuyla, insanlara aslında oldukları değil de, olmalarını istediğimiz rolleri vermeye kalkışıyoruz. Fakat sonuçta ne olur? Ağlamaklı biten sezon finalleriyle gözlerimiz şakkadanak açılır. Ve “Görüyorumm! Görüyorumm! Keşke kör olaydım da göremeyeydim!” diye söylenmeye başlarız.

İnsanoğlu bu kendini kandırmaları yüzünden, yakından tanıdığı insanlarla yaşadığını sanırken, aslında yabancı ve bambaşka karakterlerle ömür geçirdiğini dahi fark etmez. Ve sonunda şangırrrr! Hayaller tuzla buz olur. Hayatımızdaki Terminatörlerden Münir Özkul performansı ya da Lady Gagalardan

Aha!

Şimdi de sondan bir önceki dakika haberi sevgili seyirciler!

Hayatta gülüp geçemediğiniz şeyleri bir anlığına oracıkta bırakın ve şu elinizde tutmuş olduğunuz kitabın içine geçip kâh “Puhahaha!” kâh “Hihihahaha!” kâh “kahkahkahh!” şeklinde gülün. Milli gülüşümüz olan “Ayyiihh hıkk... hahahaa, uyh tıkaandım!” şeklinde de gülebilirsiniz, hepsi serbest.

Şimdi kısaca olay şu:

Herkes kahkaha atıyor ama neşe yok!

Göbek atıyor ama müzik yok!

Zengin ama para yok!

Fikir var ama akıl yok!

“İki ekmek al.” dediğinde kimildamayan çocuk, wi-fi bulmak için Bulgaristan sınırına kadar gidebiliyor. Neden?

Nüfus cüzdanlarımızda hepimiz patlamış mısır gibiyken, feysbuk fotolarında top modeliz. Neden?

Ortalık aşktan geçilmezken bir gıdımcık bile sevda yok. Neden?

Yani kısacası, dünya yuvarlak falan değildir. Bilakis dört köşedir. Ve bütün köşeler dönülmüştür. O yüzden fazla şey yapmayın.

Yürü şöfeer!

hayykitap

26 TL

KDV'DEN MUAF TIR

ISBN: 978-625-7479-39-4

